

Litterär Tidning.

N:o 58.

Fördagen den 20 Juli.

1839

Ett bref från Uppsala.

Broder!

Åf ditt sista bref, för hvilket jag på det hertligaste
far dig, finner jag, att åwen du delar mångdens fördom mot
sommarlösver i Upsala. Om din mening är, att den sköna
åretiden tillbringas wida angenämare på landet, så medger jag
gerna, att du har rätt. Jag hoppas att du tillräckligt känner
min passion för landet och dess nyttingar, för att icke draga
upprightheten af detta mitt medgivande i twifwelsmål. År
åter din mening att iemföra en students lif i Upsala under
sommarmånaderne med wistelsen i andra städer under samma
åretid eller med lefnadssättet under terminerna härtstädes, så
sär du ursäkta, att mina åsikter i detta hänseende icke öfver-
ensstämma med dina. Du wet, huru svart ja nästan omdöligt,
det är, att ens för sig hself redogöra för de intyck, som åstad-
komma känslan af lust eller olust, trefnad eller missbelänenhet;
likväl anser jag mig pligtig att åtminstone med några fål mo-
tivera mitt omdöme, helst det så helt och hället avviker från
den allmänt antagna meningen. Om vi dersöre till en bör-
jan jemföra Upsala med andra städer i fäderneslandet, så mä-
sse du medgiswa, att staden, helst om sommaren, är ganska
täck. Om vi en wacker estermiddag företaga os en liten pro-
menad uppå flottet och ifrån dess wallar öfverskåda nejden, så
åro vi obestrideligen omgivne af ganska wackra utsigter. En
bördigare och friare slätt än den, som då utbreder sig framför
os, söke vi förgåsves på de flesta andra orter i riket. Du
wet, att jag är uppfödd i ett kuperadt land, att jag uppwäxt icke
bland björkar och tallar, stenblock, kullar och smässjöar och att
jag dersöre ända till swärmeri ålltar detta slag af naturskönhet; så
partiskt är jag likväl icke för min egen fosterbyggd, att jag
är känstlös för den nytting, en storartad slätt alltid måste
känka ett för naturen öppet sinne. Om det är sannt, att ett
kuperadt land hos os uppväcker mera swärmlista känslor och, helst
om formerna åro storartade, gifwer sinnet en lyrisk flygt, som
osta swåswar in på det dithyrambiskas område, der det är så
lust att någon gång få swärma om, så kan man likväl å an-
dra sidan icke neka, att en stor och fruktbar slätt försätter os
i en wiss episk jemwigt, som det gör hälen godt att understun-
dom erfara. Kasta vi åter våra blickar ned öfver hellsiva sta-
den, så mötas wi af en ganska wacker tafsa. Intet buller, in-

tet bång höres från den tysta staden. En mängd lummiga träd framförynta bland de närra husen och gifwa staden ett till hälften landligt utseende. Då Tranér en gång från slottet berättade denna blanding af träd och tegelstak utropade han: "hwilket härligt fat, fullt af krätor och bill!" Liknelsen är till lämplig åsven i en annan mening än den Tranér åsyftade. Du, som längre warit Upsalabo, wet, att man ej behöfver taga serdeles många seg på gatan, helsk torgdagarna, för att motta en mängd af dessa syskonomier, hwilkas bloxande färg owillkorlig gen påminner om en kost krästa. Om det låg i vårt lyne att vara satiriska, skulle vi kunna häntyda på åtskilliga andra krästartade fenomener i den goda staden; men njutom helle ånnu en gång af den wackra utsigten från slottswallarne. Besigiswom os sedermora till den gent mot slottet liggande botaniska trädgården. År dagen warm, njute ni der en sön swala, och tusende vällukter från en otalig mängd blommor berusa os på ett angenämt sätt. Vi kunne vara fullkomligt säkre att ej blixta störde i våra drömmar. Alla portar är på det omsorgsfullaste tillbomade och altt hundgläss är på det strängaste forbudet. Det starkaste hud wi förminne kommer från de tysta hänen af en timid waktmästare eller af några bland blomsterkungens legoswenner, som med en frist wattenkräle sprider nytt lis i Floras åtskilliga rike. Om vi så åskunda, öppnar den beskedlige waktmästaren de stora kopparbeslagna ekdörrarne, och vi befinner os ansigte mot ansigte inför den store blomsterkungen, hwars blotta namn utgör Sveriges stolthet. Lugen sitter han på sin thron, en plats, den inges ånnu med någon framgång wågat besrida honom, och läser i naturens stora bok, den ånnu ingen tolkat så som han. Alla jordens zoner harwa stickat sina representanter för att holla den ålskade monarken. Lejonet ryter ej met och tigern står spök som ett lamm för hans fötter. Men bugom os till affsed och begiswom os genom orangerisalen ut bland den otaliga mängd blomsterkukor, som under den varma åretiden sätta utanför, på det smakfullade ordnade af en splitter ny holländsk Orangent. Drifhusen kunnen wi ej heller underlata att besöka; de äro efter en alldelens egen method uppförda af den nuvarande Linéansta professorn, som derwid uppsörfat icke obetydliga summor af sin enskilda förmögenhet. Utkomme på öppna fälter, beöfwe wi ej taga serdeles många seg, förr än vi befinner os

midt ibland en ung park af planterade träd, som med tiden
lofvar att blixta en serdeles angenäm promenadplats. Upsala
har på senare tider med berömlig ifver vinlagt sig om träd-
planteringar, och skola helt säkert kommande generationer, d.
w. s. våra barn och barnabarn — ty att åtven du en gång
åmnar blixta familjsader, tager jag för afgjordt, alldensund den,
som gjort det sköna och de sköna konsterna till hufwuds föremål
för sina studier, ei kan vara känslolös för de sköna, åtven om
de någon gång skulle vara litet kraftiga — hålla de twenne
män, hos hvilka allmänheten i detta hänseende hufwudsakligast
står i förbindelse, räkning för deras oegenyttiga bemödanden.
Sire wi nu fallna för melankoliska betraktelser, hvilket wi lätt
kunna bli, efter wi en gång kommit att tänka på våra
afkomlingar, som lära få en rätt treflig syfelsättning, om
de en gång skola upplåna spären af alla de därför
deras wördade fader begått, så hafwe wi i den wac-
kra Kyrkogården, som ligger helt nära, ett ganska passande
ställe för sådana betraktelser anfallande. Jag för min del
är för denna gången mindre hågad för ett besök hos de döda,
emedan jag just nu tycke mig höra twenne flott från hamnen.
Det är helt säkert ångbåten, som kommer. Skotten från den
samma hafwa alltid på undertecknad en electricerande werkan.
De smä, men rörliga, benen komma genast i den lisligaste
werksamhet; inom några minuter befinner jag mig framför det
fråsande fartyget och mitt hopp bedräger mig fällan. Antingen
får jag se någon huld tåma med ett wackert ansigte, och
då ångrar jag aldrig den hastiga farten, eller träffar jag nä-
gon gammal bekant eller åtminstone ett par utländska studen-
ter, som gerna vilja hafna en ciceroni, som visar dem den
lärda stadens märkvärdigheter. I deras fällskap begifwer jag
mig ågatan uppfore, hwarzvid jag ej underläter att fästa deras
uppmärksamhet på den wackra utsigt staden, sedd från denna
ständerpunkt, erbjuder främlingen. Sedan man passerat några
af broarna, knäcker man på hos Klockaren, som genast är fär-
dig att visa oss det herrliga templet med dess afrescomålningar
och grafmonumenter. Utlänningarna underlåta då aldrig
att ideligen utropa: "se h e sch ö n"! eller "très charmant"!
eller "very pretty"! Ifrån Kyrkan begifwe wi oss på biblioteket
och taga Ulfilas i nog samt betraktande. Derefter taga
vi obesiken af nya bibliothekshuset i ögnasigte. Åro nu de
resande studenterna Tyssar, så dricke wi med dem ett glas
porteröl, hvilket smakar dem förräfligt, eller om de åro En-
gelsmän en kopp så kalladt thé, hwarzid de nödgas hålla så
god min som möligt; åro de åter Transmän, så skiljas wi
helt säkert åt plägade af en brännande törst. Hemkomne på
våra anspråkslösa rum, nödgas vi tillstå att wi tillbragt en
ganska angenäm eftermiddag, till hvilken kanske ingen af ti-
kets provinster äger något motstycke att uppvisa. Efter en
park promenad soffver man rätt stönt. Skada blott att horst-
poiken kommer så bittida om morgnarna! Blankborstens mono-
relersers knackningar, allt har sommansurit sig mot oss. Debs-
atom waknar samweter; aurora musis amica heter det. De
gamla hedersgubbarne från Athen och Rom tyckas stå vid huf-
wudgården och med sina strånga miner uppförra den yrvalna
studenten att genom ett tråget studium på förmiddagen godtgö-
ra den föregående estermiddagens försummelse. Det hjälper
saledes ej; upp måste man! Då man nu väl hunnit gnugga
sömmen ur ögonen, befinner man sig rätt stönt af det tidiga
uppvaknandet. Böckerne upplås nu och studierna fortsätta

till middagstiden. Det är just under en sådan förmiddag, som
man som lisligast känner sommarferiernas företräde framför
terminerna. Under terminerna saknar en student helt och häl-
let det otium philosophicum, som utöfwar ett så välgöran-
de inflytande på hans studier. Sällan får man då öförd till-
bringa en hel förmiddag vid boken. Föreläsningar följa be-
vistas, uppkvattningsar afslaggs, nationssammankomster besöks,
brandsprutorna prövas, besök af kamrater emottagas v. s. w.
Öfverallt herrskar oro och buller. Deremot om sommaren,
huru öförd är man icke då! Inga förströelser draga oss då från
boken och behöfwe wi någon gång wederqwicka oss efter våra
lärda ansträngningar, så erbjuder staden och dess omgivningar
om sommaren långt flera tillfällen till årliga njutningar, än un-
der terminerna. En skön natur winkar oss nu ut i sitt stöde.
Vi hafwa ej långt till Danemora gruswa och den mängd af
jernbruk, som pryda norra delen af Upland. Med ett par go-
dor ben är vägen ej lång till Uppsala högar, eller Linnés Ham-
marby eller Mora stenar eller det wackra Wärsätra. Hwarzje Sönd-
ag hafwa wi brunnsbal, då ett ypperligt tillfälle erbjuder sig
att betrakta staden sönhet, som nu först riktigt våga sig ut,
sedan studenterna blixtit fästigare och kanske något mindre
bullersamma. Men framför allt hafwe wi Mälarens tjuvande
stränder med deras slott och parker. Ångbåtar gå nästan hwarz-
je dag fram och tillbaka och intet är lättare än att blixta
landsatt, på hvilken punkt man sielf behagar, vid Krusenberg,
Sko, Sigtuna, Steninge eller Rosersberg. Deftom gör ång-
fartyget Upland, ibland om Söndagarne lustresor, i hvilka sällan
någon student försommar att delta. Dessa resor åro merent
ränt angenäma, och will jag såsom ett exempel hafa i
Korthet för dig beskriva en lustfärd, som wi för någon tid
sedan gjorde till Rosersberg, der den kungliga familjen dä
vistades. Daktadt handelns redan blixtit omförmåld i de
större tidsningar, hoppas jag dock, att en fort schildring deraf
ej utan nöje skall läsas af dig, då den kommer från ett ögon-
vittne, som tillhör studentcorpsen, hvars känslor och åsikt
vid tillfället ingen annan än en af dess egna medlemmar kan
troget teckna.

(Forts. n:o 9.)

Litteratur.

Skandinaviska foglar tecknade efter naturen, lithografierade, tryckte och utgjifne
af M. Körner. 1:sta Häftet. Lund 1839.
(Hwarzje Häfte color. 2 Röd och svart 1 Röd B:co.)

(Slut fr. föreg. N:o.)

Wäl wore om hr. K i det följande heldre dröjde med
att utgipa figg. öfver de arter, af hvilka han ej eger nog
goda teckningar, tills bättre hunne anskaffas, samt hade närmare
tillsyn vid färgbeläggningen; allmänheten och ungifwaren
wunn trolichen båda derpå. Ett fel är att scalan för de smä-
re foglarna blixtit tilltagen för liten, men hvilket ju kan
förekommas vid de följande hästena. Kunde, liksom i Nils-
sons Illum. Tigg. till Sw. Fauna, figurer lemnas öfver fog-
larne i deras så wäl winter — som sommar-drägt, vid oli-
ka ålder, och af olika kön, skulle det öka arbetets värde. Li-

et mera Gummi skulle vi råda utgifwaren att använda på
sina figurer der och hvor, för att tydligt utmärka den glans
fjädrarne hos somliga foglar gifwa ifrån sig. Skulle någon
finna att vi för smäktigt fast os vid små afvikselser i färg;
beläggningen af deha figg. och att i färgen ingenting är con-
stant, utan olika hos olika individer, så swara wi, att olikhet-
ten i färgteckningen hos samma species vid samma ålder och
årstid är wanligtvis högst obetydlig, i annat fall wore illu-
minerandet af figurer öfver foglarne en galenskay; också då
priset på ett illumineradt Exemplar är dubbelt högre, än ett
svart aftryck, synes man hafta fål att wanta accurateb i ett
werk, som väl ej endast gör anspråk på att bli en ögonsägud
för barn, ty dertill är det nästan för dyrt, och om meningen
wore den, behöfdes wiserligen ej de wetenskapliga namnen der-
jemte upptagas å plancherne. — Sjelfwa teckningen af figu-
rerne är i allmänhet flanderfrei. Om papperet wore något fi-
uare skulle vi tro, att teckningen blef renare och wackrare.
Någon jemförelse med v. Wrights Sw. Foglar tål emed-
lertid ej detta werk, dels i ans. till högre uppdriften konst
hos Hr. Wright, dels deraföre att hans figg. merendels åro i
Lebensgrösse.

— O — E —

Hygia Medicinsk och Pharmaceutisk månadsskrift I Band
det 1 Häfte. April 1839. Art. 1. Orig. uppsats: All-
manna reflexioner om det förhållande, hvareni pathologiska ana-
tomien och medicinen stå till hvarandra samt om det infly-
tande den förra utöfwar och utöfwar på den sednare af M.
Hus.

Den kritik af Svenska Literaturens medicinska alster, som
Undertecknad, för nära ett år sedan, (Nr 37 Sw. Lit. Tidn.), började med särskilt häneende till den specifika Läke-
medelslärnan, vill jag nu desto hellre fortsätta, som sedan en
ny Hygiea på Stockholms horisont upgått. Första och förnämsta
artikeln i denna månadsskrifts första Häfte är onekligen Dr.
Hus' "allmanna Reflexioner om pathologiska anatomiens och
medicinens inbördes förhållanden". — Dessa påkalla desto
mera allmän uppmärksamhet, som den nya diagnostiken, hvil-
ken, som medel begagnar sig af auscultation och andra physi-
kaliska tecken mestadels här landet blifvit kringgången och öf-
verhoppad af de praktiske Läkarne. En och annan har dock re-
dan förut dermed varit syslosatt. Den förste, som i Sverige,
så widt jag wet, började diagnosticera sjukdomar och graviditet
medelst Sthenoskop war nämligent Hr. M. Netzius, dernäst Hr.
Elliot, som i öfverfattning utgifvit Piörrys afhandling i året
Sednaste tiden hafwa tre yngre Läkarne Hr. Hus, Berg och
Levertin nära nog samtidigt, de twåne förstnämnde hwardera
på särskilda sjuksas underweisat de der anstälde unge Medici i
Vesthoden och sättet att anställa undersökning medelst auscul-
tation, den Herr Berg alldelens på egen hand endast undersödd
af egen ihårdighet sief lät sig, under det att Hr. Levertin*)
och Hus, å utrikes orter, hast tillfälle, den ene genom
Statsanstlag, den andre genom egna tillgångar, att i samma
sak sig orientera — Det är med detta slags undersökning, som

pathologiska anatomien fick ett nytt physikaliskt hjälpedel,
hwilket ompråglat denna del af wetenskaperen till gångbort mynt
i de praktiske Läkarne händer. Så grundades i Frankrike
den pathologiskt — anatomiska skolan med Laennec och Andral i
spetsen — Men nästan liktidigt hade i Tyskland en annan sko-
la bildat sig, till en början med Hahnemann i spetsen; men
som sedan, på hans höga ålderdom, synnerligen utbildat sig
genom Läkare, hvilka till Honom antingen stå i intet eller
i ett fullt lika sätt framstående och sienteligt förhållande, som
någonsin Hr. Hus m. fl. — Kallas sig den "anatomiskt —
pathologiska," gallicanska "skolan" för "den organiska," så har
ater den germaniska eller homöopathiska lika sätt ståt och
anspråk att hela specifikt pharmakologiskt. I sin egenskap af
specifika Läkemedelslärna har den dock funnit mer och mindre
partiella idkare bland siefwa wederfakarne och fakförfarne från
andra sidan, hvaribland Professoren D. D. Werber i Freiburg,
Martin i Jena, Arnold i Zürich, att ej nämna Professorn
Doctor Fleischmann i Erlangen, hvilken derskades hållit före-
läsningar och Conmersatorium i Homöopathien. Utan att behöva
hiträkna dem, hvilka med ännu partiellare erkännande antaga
blott ett eller annat af des medel, såsom Prof. Kraichfeld i
Berlin m. fl. eller altsför elektifist inrymma hela methoden i
gamla systemet; är det dock värt, att allmänt aktade Prakti-
ci (Rau i Gießen, Kopf i Hanau, Kramer i Baden m. fl.) mer
eller mindre omlyttat sin sjuksbehandling på det specifi-
kas homöopathiska område. — Men ej nog härmed. — Utom
det illa underhållna Sjukhuset i Leipzig, sistaft af den första
Enthusiasmens fria bidragifran alla länder, i och för den ho-
möopathiska Therapeutiken, har denna sednare å ett allmänt
Sjukhus i Wien, nu nägra år bortat, under allmän uppsigt
och på allmän bekostnad varit ombeförjd och förvaltat, först
af ordinarien Doctor G. Schmid och sedanfröre åren af Doct.
Fleischmann.*). Då den sistnämnde serdeles syslosatt sig med
diagnosifik medelst auscultation och dermed sammanhängande
pathologiskt anatomii, så wederlägger han tillika med D. D.
Frank, Schrön, Grieselich m. fl. de emot den nya Therapeu-
tiken och des praktiske Idkare i allmänhet och utan undantag
giorda tillvitesser: "att jeansota hoppa öfver och förbi orga-
nerna och deras läsiorer." Än mer, den specifika Läkemedels-
lärna, är intet annat, än just en närmare och noggrannare
genomsörd bekantskap med samma organers lefsvande organi-
ska reactionsätt och deraf föranledda ej blott dynamiska, utan
och materiella förändringar medelst sådana ämnen, dem Grek-
ska medicinen sammansättande inbegrepp under namnet phar-
maka, ett ord som ganska riktig uttrycker de både Correlata
begrepp af Gift och Läkemedel. Det war ei heller många år
sedan, som man läste i Tidsk. f. Läk. och Ph. om "Homöo-
pathi organswärmeri" m. m. f. Denna tillvitesse war också
på den tid mindre ogrundad, än den nu gjorda, då ännu
den pathologiskt anatomiska diagnostiken ej synbart gjort sig
gällande ibland Idkare i den nya therapeutiken.

(Forts.)

*) Hr. Levertin har dockom gjort sig känd genom sin öfver-
sättning af William's afhandling, förfedd med egna noter.

*) Einige notizen über das Spital der Barniterzen. Scher-
tern in Wien (Hygiene VIII. IV. S. 289 ff.)

Skandinavien's Kyrko-häfder, från de äldsta till
närvarande tider, samlade och bearbetade af J. J. Thom-
æus. Sednare Delen. Christianstad. Cedegren. 1838 795
s. 8:o

Rec. har redan i ett tidigare numér af denna tidning
haft tillfälle att utra sig om detta arbete förra del, och ansåg
sig dervid, efter betrygandet af all skyldig aktning för Förf:s
berömvärda nit och rastlösa werksamhet, ej kunna undgå att
uttala sin öfvertygelse, det Förf. ej dymedelst wisat sig vara
fullt wuxen det stora företaget. Beständet af en fullständig
öfversigt åhvensom framför allt af en hielständig kritis**blick**
öfver de talrika fällorna — hwarförutan deras, om än aldrig
så sammetsgranna, begagnande svårigheten kan föra till något
fullt lyckadt resultat, utan deremot sundom kan mera förvirra
än uplysa —, är ett oafvisligt kraf och en conditio sine
qua non för hvor och en, som har för affigt att bringa re-
dg och lhus åt vår allt för mycket wärdslösade kyrkohistoria.
Öswannämnda egenkaper trodde vi os ej rättvisligen kunna
förelära såsom hos Förf. i erforderlig grad besintliga, ehuru
han wißerligen på ett högst berömvärt sätt, i synnerhet om
man tager i betraktande hans mångartade embetsbestyr vid
en folkrikare församling, sett sig om och forska i förhanden-
varande skrifter, som röra ämnet. Vi yttrade tillika den före-
modan, att sedanare delen skulle överträffa den förra, då förs-
ningen i en sednare tiderymd ej kunde vara så många för-
villande svårigheter underkastad. Detta har åtven till någon
del inträffat; men Förf. har deremot i denna hast ännun af
vida före krytligt vigt att illustrera. Några af dessa har
han ej med tillbörlig fullständighet behandlat; andra deremot
alltför widlyftigt. Huru olämpligt är icke t. ex. att lemna
så stort rum för biskoparnes biographier, hvilket man ej våns-
tar af en Förf., som høser så ringa respect för kräklan, och
som utan skäl*) förebrär Geijer, att hans historia "är mera
regenternas lefvernes beskrifning än nationens historia". Bio-
graphierna är desutom i allmänhet af ringa wärde. Rec.
som är en ifrig wän af sådana, har här sällan funnit något
intressant eller anmärkningsvärdt. I allmänhet kan man för
öftrightt säga, att Förf:s arbete går förmyncket på bredden och
saknar nödig concentration samt hufwudpuncternas behörliga
framhållande. Utterligare kan anmärkas mot Förf:s egna sätt
att citera, hvilket ofta lemnar ett indirect bevis på hans
frådvande omdömen om fällorna. Citaterna är åtven sundom
onödiga, ja någon gång lörliga, såsom då Brzelii och Eke-
lunds läroböcker syrka Sveriges och Norges förening. Qui
eile toujours ne sera jamais eite lui-même.

Förf. visar här, liksom i sina öfriga arbeten, ofta prof
på rent christlig anda; men thy wärh hindrar os det ej sällan
återkommande agget och hånsheten att odeladt losforda hans
wärma.

Dessa anmärkningar är ej nedskrifna af klandersiska. Vi
intämma gerna med Förf:s ord: "Att klandra är den lättaste

*) Trolagen förelld af det bekanta uttrycket: "Svenska folket
historia är des konungars", hvilken åsigt dock, rätt förstådd,
ej torde kunna genomföras utan ett temligen djupt upfat-
tande af just sielswa nationens historia, såsom också
Ferr.

konst i verlden." Han tillägger: "Att klandra förlorar sin udd,
då det härrör från man, som sielswa ej förmått frambringa
något bättre i samma väg, eller af allehanda förfärliga anled-
ningar vilja angripa en skriftställares person i stället för dess
bok." Vi hoppas, att vårt klander ej eger någon udd, och
afse så mycket mindre Förf:s person, som vi alltid ansett ho-
nom hafta gjort ett hedrande undantag från den hos svenska
presterkapet så öfverlagade liknöjdheten för litterära wärfs.

(Forts.)

Besöket på Ömberg af Hedner. Linköping. 1839.

16 fl.

Formen utgöres af en underlig omverpling af epissa och
lyrica versarter och är hvarken beskrifning, lyrisk eller epik.
Här är likasom i Hr. Hedners latiniska verser poesi i ord,
till åtskillnad från poesi i sak^{*)}. Här saknas
merendels idyllisk anda och folksässig ton t. ex. i det som
skall vara folkwisartade sanger; här saknas helgjutenhet eller
perspektiv och den underbara delicaten, som kan beskriva de
triualaste saker nobelt, (hwilket Runeberg så väl kan), här
saknas, och det är det sämsta, intresse, ty detta Besök
på Ömberg är eller rättare föresaller os tråkigt. Der-
emot finnes här poesi i ord, wackra ord, wacker vers, wac-
kra beskrifningar, wackra sycken o. s. v. Alt är dock bekant
a saker, uttrycka med en form, lånt ur den poetiska allmång-
ningen d. v. s. utan snille. Från poesien uteslutas wist
icke bekanta saker, twertom, ju mensekligare, des-
hållare, men de skola återgåwas poetiskt eller med snille,
(hjertats, fantasiens eller och tankens).

Läsning i Blandade Ämnen. Andra Hästet.
Carlstad 1839. 108 sid. 40 fl. (9 fl. för mycket).

Innehåller just ej betydliga poemer af Adlersparre; Riks-
näfwen (af Franzen?) ett rätt sunnritt stycke; Något om
den stora striden af . . . m. försvar för 1812 års
politik; Nedrag ur bref af Georg Adlersparre
fr. 1809—1835, högst intressanta, upplysande ställningar och
förhållanden, samt förf:s ålstwärda och patriotiska karakter;
Reflexioner rörande frihet uti Handels- och
Näring-s-företag, af W-d (Landshöfd. Wingård),
en liberal och wälvärsiven statsekonomist uppsats, samt förs.
på Agardhs snillrika uppsats om Samhällets idealer.
Ännu är den ej slutad och det hela kan deraf ännu icke öf-
werblickas.

*) Se den snillrika artikeln (af Almqvist?) med denne öfver-
skriften i Dagligt Allahanda.

På EOS prenumereras för halft år med 3 R:de
Banco på Lundeqvists Bokläda i Upsala, Bonniers i
Stockholm och Gleerups i Lund, samt på alla postkon-
tor med tillägg af postarfvodet. Få exx. sedan årets bör-
jan finns mot 5 R:dr Banco.

Gefle, hos A. P. Landin.